ἐσάχρι γυίων, τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μέν
ὅμως φυλάσσει θἄτερον δ᾽ ἀπώλεσεν.
μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων
ἤτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.
φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

XCI

οὐ μόνον ὑψηλοῖς ἐπὶ δένδρεσιν οἶδα καθίζων
ἀείδειν ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
προίκιος ἀνθρώποισι κελευθίτῃσιν ἀοιδός,
θηλείης ἕρσης ἰκμάδα γευόμενος,
ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρί
τὸν τέττιγ᾽ ὄψει μ᾽, ὦνερ, ἐφεζόμενον·
ὅσσον γὰρ Μούσαις ἐστέργμεθα, τόσσον Ἀθήνη
ἐξ ἡμέων· ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθετεῖ.

XCII

οὐκ ἀδικέω τὸν Ἔρωτα· γλυκύς, μαρτύρομαι αὐτήν
Κύπριν· βέβλημαι δ᾽ ἐκ δολίου κέραος
καὶ πᾶς τεφροῦμαι, θερμὸν δ᾽ ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἄτρακτον, λωφᾷ δ᾽ οὐδ᾽ ὅσον ἰοβολῶν.
χὠ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν †ἐσώκει θνητὸς ὁ δαίμων
τίσομαι· ἐγκλήμων δ᾽ ἔσσομ᾽ ἀλεξόμενος.